BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT
Full Dominical
ANY XXII ■ NÚM. 7 | 16 de febrer de 2025 | www.bisbatsantfeliu.cat

RESSÒ DE LA PARAULA

Cultura vocacional

Del 7 al 9 de febrer de 2025, el Pavelló Madrid-Arena es va convertir en l'epicentre de la reflexió i celebració vocacional amb el *Congrés de Vocacions: «Per a qui soc? Assemblea de cridats per a la missió»*. Allí, la nostra diòcesi hi va ser representada per 22 persones (laics, matrimonis amb els seus fills, vida consagrada, diaques, preveres i jo mateix).

En la vida de les nostres comunitats eclesials, especialment europees, suportem amb incertesa i preocupació una prolongada sequedat de vocacions a la vida sacerdotal, consagrada i a vegades també laïcal (vocació al matrimoni, a compromisos en la vida pública o parroquial, etc). Percebem que els fonaments sobre els quals se sosté la vida de l'Església es desgasten o es modifiquen. Davant aquesta realitat, les lamentacions no generen les noves vocacions que el servei al Poble de Déu i al món necessita. Per això, els bisbes diem convençuts que «la promoció de tota vocació es converteix en una veritable urgència, entre les tasques de la nostra Església».

Però, com projectar, proposar i animar aquesta promoció? Potenciant una cultura vocacional transversalment present en totes les àrees de missió i vida eclesial diocesana. Sense capelletes ni prejudicis. Un projecte de missió compartida que parteix del redescobriment del baptisme com a do i tasca. Presentar sobretot la bellesa de la fe.

L'ambient cultural predominant propicia un àmbit en què prevalen la competitivitat de cara al triomf individual, i la banalitat; res no és important ni profund, fora del bon viure i la diversió. Es van imposant models de vida a curt termini i subjectes a les emocions, es desdibuixa el compromís definitiu amb les persones o els projectes de vida compartits.

Davant aquesta situació, la cultura vocacional tracta de recrear i posar en relació espais eclesials missioners que irradiïn senyals i llums que un altre estil i mode de viure és possible. Un estil de vida en Crist que humanitzant i evangelitzant la cultura, proposa un mode de vida cristiana sovint contracultural. Un estil que sorprèn i proposa una vida humana més plena, viscuda en clau de servei desinteressat, arrelada i sostinguda per l'Esperit de Jesucrist. Dins de l'espai de la cultura vocacional, pot brollar l'espurna d'unes preguntes que portin a altres preguntes claus per a una vida humana plenament realitzada: què vull fer de la meva vida?, per a qui vull ser i viure?, que poden traduir-se després en: què vol Déu que faci de la meva vida? quin és el camí pel qual Jesús em crida a seguir-lo? amb qui? com ser deixeble-missioner?

Perquè puguem treballar junts per una cultura vocacional, les nostres comunitats han de creure en la promesa de Déu i en elles mateixes. Han d'assumir un paper proactiu, obert al testimoniatge i la proposta, amb espais d'oració i creativitat missionera, amb sentit de família i de pertinença, amb una identitat catòlica definida i diversa. És a dir, no sols es tracta de resar sinó també de reconèixer el valor del testimoniatge, del treball en xarxa, de formar-se i sobretot obrir-se a una conversió del cor i del mode de fer, conversió relacional per a aprofundir en una vida fraterna evangèlica i en sortida. Una vida que sigui missió i anunci de la civilització de l'amor que Jesús proposa perquè aquest món sigui el que sempre fou cridat a ser.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

En la nostra feblesa actua el seu amor

Una religiosa rep una nova missió. Comporta un trencament amb la seva tasca actual, canvi de comunitat, de població... deixar enrere una tasca apostòlica reeixida, unes persones estimades... Superats el primer desconcert i una certa desolació, s'imposa la reflexió i la pregària. Unes setmanes després escriu: «Avui m'he despertat abans de les sis amb una sensació de benestar. M'he recollit en pregària. M'he posat, Pare, a la vostra presència. En el silenci aparent, sentia la vostra misericòrdia, el vostre amor. Sé que m'estimeu i cerqueu el meu bé malgrat les limitacions i defallences personals. Tot sigui a major glòria vostra.»

Encertat procediment i encertat inici de la reflexió per a la religiosa i per a qualsevol cristià que vulgui estimar i servir segons el seu diví voler. En el diàleg que afavoreix la pregària ens convé reconèixer la pròpia petitesa. Ell ens ha escollit perquè siguem instrument en les seves mans, al servei de la seva obra, al servei del Regne. No hem de tenir por. Ni l'edat, ni allò que ens és desconegut, ni el recomençar de nou han de ser obstacles. No podem tenir por, no som fills de la por. Només ens cal tenir fe. Deixar-nos portar amb fe i fidelitat a cada moment. Ell és en nosaltres, ens vol omplir del seu amor perquè nosaltres l'aboquem en el món. Esdevenir testimonis confiats.

Segueix la religiosa: «Només us demano que tot el que faci sigui al servei dels qui m'envolten, per amor a Vós. Correspondre al vostre amor. Lluny qualsevol sentiment de vanitat. Feu-me humil. Que estimi amb tot el cor i amb totes les forces perquè Vós, el Senyor, sou amb mi. Acceptar aquest nou projecte de vida que comença a dibuixar-se i que ha de ser plenitud de vida per a mi. Gràcies, Senyor, perquè heu mirat la meva petitesa i per confiar en la meva resposta.»

Viure la vocació, dedicant la vida a Déu, moguts per l'Esperit a seguir el Crist en el dia a dia rutinari, en la novetat inesperada. Estimar Déu cercant la perfecció de la caritat al servei del Regne. Significar aquesta caritat mateixa de Déu en la vida quotidiana. Sempre en la seva confiança.

«Però ell m'ha donat aquesta resposta: "En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder". Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist» (*2Co* 12,9).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Cultura vocacional

Del 7 al 9 de febrero de 2025, el Pabellón Madrid-Arena se convirtió en el epicentro de la reflexión y celebración vocacional con el *Congreso de Vocaciones: «¿Para quién soy? Asamblea de llamados para la misión»*. Allí estuvo nuestra diócesis representada por 22 personas (laicos, matrimonios con sus hijos, vida consagrada, diáconos, presbíteros y yo mismo).

En la vida de nuestras comunidades eclesiales, especialmente europeas, soportamos con incertidumbre y preocupación una prolongada sequía de vocaciones a la vida sacerdotal, consagrada y en ocasiones también laical (vocación al matrimonio, a compromisos en la vida pública o parroquial, etc.). Percibimos que los cimientos sobre los que se apoya la vida de la Iglesia se desgastan o se modifican. Ante esa realidad, los lamentos no generan las nuevas vocaciones que el servicio al Pueblo de Dios y al mundo necesita. Por ello, los obispos decimos convencidos que «la promoción de toda vocación se convierte en una verdadera urgencia entre las tareas de nuestra iglesia».

Pero ¿cómo proyectar, proponer y animar esta promoción? Potenciando una cultura vocacional transversalmente presente en todas las áreas de misión y vida eclesial diocesana. Sin capillismos y sin prejuicios. Un proyecto de misión compartida que parte del redescubrimiento del bautismo como don y tarea. Presentar sobre todo la belleza de la fe.

El ambiente cultural predominante propicia un ámbito en que priman la competitividad de cara al triunfo individual y la banalidad; nada es importante ni profundo fuera del buen vivir y la diversión. Se van imponiendo modelos de vida cortoplacistas y sujetos a las emociones, se desdibuja el compromiso definitivo con las personas o los proyectos de vida compartidos.

Ante esta situación, la cultura vocacional trata de recrear y poner en relación espacios eclesiales misioneros que irradien señales y luces de que otro estilo y modo de vivir es posible. Un estilo de vida en Cristo que humanizando y evangelizando la cultura, propone un modo de vida cristiana a menudo contracultural. Un estilo que sorprende y propone una vida humana más plena, vivida en clave de servicio desinteresado, enraizada y sostenida por el Espíritu de Jesucristo. Dentro del espacio de la cultura vocacional, puede brotar la chispa de unas preguntas que lleven a otras preguntas clave para una vida humana plenamente realizada: ¿qué quiero hacer de mi vida?, ¿para quién quiero ser y vivir?, que pueden traducirse después en ¿qué quiere Dios que haga de mi vida?, ¿cuál es el camino por el que Jesús me llama a seguirle?, ¿con quiénes?, ¿cómo ser discípulo-misionero?

Para que podamos trabajar juntos por una cultura vocacional nuestras comunidades han de creer en la promesa de Dios y en ellas mismas. Deben asumir un papel proactivo, abierto al testimonio y la propuesta, con espacios de oración y creatividad misionera, con sentido de familia y de pertenencia, con una identidad católica definida y diversa. Es decir, no solo se trata de rezar sino también de reconocer el valor del testimonio, del trabajo en red, de formarse y, sobre todo, abrirse a una conversión del corazón y del modo de hacer; conversión relacional para profundizar en una vida fraterna evangélica y en salida. Una vida que sea misión y anuncio de la civilización del amor que Jesús propone para que este mundo sea lo que siempre estuvo llamado a ser.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Dia del Malalt per revifar l'esperança

Cada 11 de febrer, coincidint amb la Festa de la Mare de Déu de Lourdes, l'Església posa en primer terme el malalt tot establint un dia que és per pregar per tota persona que pateix en el seu dia a dia la malaltia com a estat de vida.

Enguany el Dia del Malalt s'omple d'esperança amb el Jubileu declarat a l'Església i que es concreta en els malalts amb el lema «Amb esperança vam ser salvats». Amb motiu de la XXXIII Jornada Mundial del Malalt, el papa Francesc ha encoratjat els malalts amb el missatge on descobreix l'ajut del Senyor que se'ns fa present d'una manera especial en la situació de malaltia. Per això posant-nos a prop del malalt, el Papa ens fa adonar «que som àngels d'esperança, missatgers de Déu, els uns per als altres, tots junts: malalts, metges, infermers, familiars, amics, voluntaris, cuidadors, preveres, religiosos i religioses». D'aquí en neix la gratitud envers aquells que exerciten la seva missió, com a agents sanitaris, tot cuidant sol·lícitament els més fràgils i vulnerables. En la butlla del Jubileu, el Papa exhorta a oferir signes d'esperança per alleujar els sofriments tot visitant els malalts i fent-los-hi arribar l'afecte i el consol: una autèntica obra de misericòrdia.

Una de les maneres més especials d'acompanyar el malalt és participar plegats en els pelegrinatges que l'associació de L'Hospitalitat de Lourdes de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat, Barcelona i Terrassa organitzen dues vegades l'any al santuari francès de Lourdes i una altra a Montserrat.

L'Hospitalitat de Lourdes coordina les diverses delegacions que en la nostra diòcesi és present a Sant Vicenç dels Horts, Vilanova i la Geltrú, Sitges, Vilafranca del Penedès, Gavà i Viladecans. La finalitat principal de l'associació és donar suport al malalt i a la seva família essent-hi a prop. També que el malalt rebi ànims i ajuda. I sobretot compartir amb altres la situació en què es troben tant els malalts com els seus cuidadors.

Com ens fa notar la presidenta de L'Hospitalitat, Marta Ventura: «La participació en els pelegrinatges a Lourdes permet anar a l'encontre de Maria i cadascú aporta les seves aptituds i habilitats. Formant part de l'associació com a col·laboradora t'adones que donar-se als altres et fa sentir útil». De Lourdes, tothom torna content d'haver compartit una petita part d'ell mateix, de saber que s'ha fet un bé i que això és font d'una gran satisfacció. «Quan ja fa més temps que participes en els pelegrinatges —afirma també Marta Ventura— descobreixes una veritat més profunda. No és l'hospitalari qui ajuda el malalt, sinó que és el malalt qui fa créixer l'hospitalari. És una escola autèntica d'aprenentatge de vida. Res és més important que aprendre a estimar, i és el malalt o el discapacitat qui m'ensenya a estimar. Al seu costat aprenem el veritable sentit de viure».

«Davant de la Mare de Déu de Lourdes et fas més disponible per al Senyor»

Un dels participants del pelegrinatge a Lourdes del setembre passat va ser Mn. Lluís Alonso, que ara viu jubilat a la Llar Sant Josep de Sant Boi de Llobregat, on va ser rector durant quaranta anys. La parròquia de Sant Baldiri va obsequiar-lo amb l'anada a Lourdes en agraïment en el seu 90è aniversari. De la seva estada a la gruta de la Mare de Déu en recorda especialment les eucaristies celebrades amb el bisbe Agustí quan tots dos compartien la malaltia i la pregària: «La fe et permet estar disponible al Senyor en la malaltia, i a Lourdes comparteixes amb els altres pelegrins el mateix camí resseguint la vida». També Mn. Lluís recordava quan l'any 1970 anaven a Lourdes amb malalts de la parròquia de Terrassa i no deixa de sorprendre's de l'experiència de fe que es viu davant de la Mare de Déu quan els pelegrins passen per la cova resseguint la paret amb la mà. Mn. Lluís recomana dedicar un temps de la vida a acompanyar els malalts perquè puguin tenir l'experiència de posar-se a les mans de Déu.

La vida consagrada al voltant del bisbe dominic

En els 20 anys de vida de la diòcesi de Sant Feliu mai no hi havia hagut una presència tan nombrosa de religiosos en la Jornada de la Vida Consagrada. L'estrena d'un nou bisbe, així com el fet que ell mateix sigui religiós, ho justificava amb escreix. Més d'un centenar de consagrats es van aplegar, la tarda de l'1 de febrer a la catedral de Sant Llorenç, per trobar-se per primera vegada amb el bisbe Xabier i compartir plegats la joia del seguiment radical de Jesús.

En un primer moment de la trobada, que va tenir lloc a la Capella del Santíssim, el bisbe va demanar una breu presentació de cadascuna de les realitats de vida consagrada de la diòcesi. Va ser una experiència ben emotiva, que va permetre copsar la missió que la vida religiosa realitza amb generositat en diversos àmbits i veure com les congregacions s'adapten a les exigències de la societat, especialment pel que fa a la marginació i pobreses actuals.

«Aquest primer encontre amb el bisbe ha estat molt enriquidor i ens ha deixat una sensació de proximitat i escolta real —reconeix el P. Josep M. Henríquez, delegat episcopal per a la vida consagrada— Ens ha acollit amb naturalitat i amb ganes d'entendre la realitat de la vida consagrada dins la diòcesi. Ens ha fet sentir part d'un projecte més gran i ha destacat la importància del nostre testimoni com a llum i esperança en el món d'avui».

Entre els assistents, molts han valorat «el seu interès per posar rostre als consagrats i la seva voluntat de treballar en xarxa». També la seva manera de donar espai a tothom, escoltant i prenent nota de les diverses aportacions. «Aquest diàleg obert —afirmen— ens encoratja a continuar caminant junts, amb la certesa que la nostra vocació té un lloc viu i necessari en l'Església».

La trobada es va cloure amb la celebració de l'Eucaristia en la festa de la Presentació del Senyor, amb el signe eloqüent de les candeles i el record d'aquells religiosos i religioses que celebraven aniversari de professió. En la seva homilia, el bisbe va animar la vida consagrada a ser do profètic i far d'esperança, ben compromesa amb la missió evangelitzadora de l'Església. «Som missió —va acabar recordant—. Hem de ser veritables sembradors i testimonis d'esperança!»

Triple festa de la parròquia de Santa Eulàlia de les Roquetes

La parròquia de Santa Eulàlia de les Roquetes, a Sant Pere de Ribes, té molts motius per a l'alegria. Al voltant de la festa de la seva patrona (12 de febrer), celebra aquest diumenge 16 de febrer, amb la presència del bisbe Xabier, els 50 anys de la creació de la parròquia i els 25 de la consagració del nou temple. «Són motius més que suficients —afirma Mn. Fermí Martín, el seu rector— per donar gràcies per tanta vida compartida i regalada des de la fe en el Déu de Jesucrist i el fet de caminar de la seva Església en aquest petit i humil racó del Garraf.»

Sota l'impuls conciliar a fer present l'Església en realitats més pobres i marginals, es va erigir l'any 1975 la parròquia de Santa Eulàlia, al barri de les Roquetes, majoritàriament format per persones nouvingudes, migrants d'altres realitats encara més pobres. Abans, però, ja s'havia acompanyat i animat durant més de 15 anys la presència eclesial al barri, de la mà de Mn. Narcís Sayrach, vicari de la Geltrú. El primer edifici parroquial va ser construït, entre el 1967 i el 1968, pels mateixos veïns de les Roquetes i alguns voluntaris vinguts de fora fent de paletes i amb diners de recaptació popular entre els veïns del barri i de la ciutat de Vilanova i la Geltrú. «Fou una obra magna —reconeix Mn. Fermí—, espiritualment i materialment parlant!»

El primer rector de Santa Eulàlia va ser Mn. Francesc Esteve, fins al 1995, quan el va rellevar Mn. Rafel Maroto. Des del 2006 és Mn. Fermí Martín qui serveix com a pastor la comunitat i treballa per mantenir viva la flama d'un llegat ben significatiu: «La comunitat viu l'alegria agraïda dels anys compartits com a família que han ajudat a créixer en la fe i fidelitat a Jesucrist sent testimoni viu de la seva Església enmig del poble i alhora, un sentiment d'enyor per totes les persones que s'han quedat pel camí per anar a l'encontre definitiu del Pare del cel.»

Un moment important per a la comunitat va ser l'arribada l'any 1996 de les germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. Les teresianes han estat, fins al 2009, vida i presència al barri, així com col·laboració generosa en la pastoral i dinàmica de la parròquia. També va ser destacada la creació fa 27 anys de La Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de la comarca del Garraf, que comparteix la fe i compromís amb el Senyor i la seva Església amb la seva devoció i pietat a la Mare de Déu. «Durant tots aquests anys —acaba dient Mn. Fermí— la comunitat ha mirat de respondre amb esperança i sentit comunitari al gran desafiament de seguir Jesucrist encarnat enmig del seu poble com a Messies i Senyor.»

AGENDA

- **Recés amb catecúmens** que han de rebre els sagraments de la Iniciació cristiana. Predicat pel bisbe Xabier el 16 de febrer, a les 17 h, al Noviciat de Pallejà.

- **XX Jornades de Formació i Espiritualitat dels preveres i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.** «L'Esperança que ens porta el Sínode». Del 17 al 19 de febrer al Monestir de Montserrat. Ponent: P. Fernando Cordero, SS.CC.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ **Dimarts** [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prevere dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc Regis Clet, prevere paül i màrtir; sant Teotonio, bisbe.

19. ■ **Dimecres** [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ **Dijous** [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27.33]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ **Divendres** [Gn 11,1-9 / Sl 32 / Mc 8,34-9,1]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i dr. de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ **Dissabte** [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ **Diumenge vinent,** VII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

Diumenge VI de durant l'any (C)

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar. Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home / que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps / i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i el dels culpables, acaba malament. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estaríeu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó.

Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.

Lectura del libro de Jeremías (Jer 17,5-8)

Esto dice el Señor:
«Maldito quien confía en el hombre, y busca el apoyo de las criaturas, apartando su corazón del Señor. Será como un cardo en la estepa, que nunca recibe la lluvia; habitará en un árido desierto, tierra salobre e inhóspita.

Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que alarga a la corriente sus raíces; no teme la llegada del estío, su follaje siempre está verde; en año de sequía no se inquieta, ni dejará por eso de dar fruto».

Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebata el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,12.16-20)

Hermanos:
Si se anuncia que Cristo ha resucitado de entre los muertos, ¿cómo dicen algunos de entre vosotros que no hay resurrección de muertos? Pero si los muertos no resucitan, tampoco Cristo ha resucitado; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguís estando en vuestros pecados; de modo que incluso los que murieron en Cristo han perecido.

Si hemos puesto nuestra esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de toda la humanidad. Pero Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, Jesús bajó del monte con los Doce, se paró en una llanura con un grupo grande de discípulos y una gran muchedumbre del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les decía: «Bienaventurados los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Bienaventurados los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Bienaventurados los que ahora lloráis, porque reiréis. Bienaventurados vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Pero, ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que ahora estáis saciados, porque tendréis hambre!, ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis!, ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que vuestros padres hacían con los falsos profetas».

COMENTARI

«Feliços els pobres, els qui ara passeu fam, els qui ara ploreu...»

Deurien cridar molt l'atenció les paraules de Jesús que escoltem a l'evangeli d'avui: *Feliços els pobres... feliços els qui ara passeu fam... feliços les qui ara ploreu..., feliços vosaltres quan la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom.* Jesús proclama feliços tots aquells que el món, la nostra societat proclama com a desgraciats: per nosaltres són dissortats, desafortunats, infeliços. I després encara insisteix Jesús: *Ai de vosaltres els rics; ai de vosaltres els qui ara aneu tips; ai de vosaltres, els qui ara rieu; ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres.* No és això justament el que desitgem tots: ser rics, riure, anar tips, que tothom ens alabi? Diríem que Jesús pinta un món al revés, almenys un món al revés del que busca la nostra societat i segurament també nosaltres. En aquestes paraules Jesús ens fa veure la inversió dels valors d'aquest món vistos des de la perspectiva del Regne que ell predica. Els valors del Regne de Crist no són la riquesa, el passar-s'ho bé, el riure, que tot ens sigui planer. Aquells que el món té com a desafortunats són els preferits per Déu que acull els petits de la terra, els qui ploren, els qui són perseguits. No és bona la pobresa o la persecució sinó que aquestes persones saben que Déu és al seu costat d'una manera especial, que ell té una opció preferencial pels desheretats i pels exclosos d'aquest món però també diu que aquesta situació precària canviarà un dia perquè Déu no vol ni pobresa ni plor ni dolor. Que no s'han de sentir desgraciats. Podríem sintetitzar les benaurances dient: Feliços aquells que en tenen prou amb Déu, que no necessiten res més per ser feliços. És el que diu també la primera lectura: *Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor i troba en el Senyor la seguretat; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.* En canvi, *maleït l'home que es refia de l'ajut humà mentre el seu cor s'allunya del Senyor.* En què posem la confiança, l'esperança, la il·lusió? I lluitem contra la pobresa, el dolor, el sofriment?

Mn. Jaume Pedrós

Edició: Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació, c/ Armenteres 35, 08980 Sant Feliu de Llobregat; Tel. 936 327 630; Fax 936 327 631
A/e: premsa@bisbatsantfeliu.cat - Web: www.bisbatsantfeliu.cat - Dip. legal B. 3028-1958 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.